

عنوان مقاله:

بررسی مکانیسم های دفاع روانی در مثنوی معنوی

محل انتشار:

هشتمین همایش ملی متن‌پژوهی ادبی نگاهی تازه به متون حماسی (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

سمیه سلطان نژاد - دانشجوی دکتری روانشناسی تربیتی دانشگاه علامه طباطبائی

سیدمحسن کلانتر - کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی دانشگاه شاهد

خلاصه مقاله:

در بیان ارتباط روانشناسی و عرفان و شعر عرفانی همین بس که موضوع عرفان معرفت نفس است و روانشناسی ترجمه و برگردانی از کلمه ی معرفت نفس می باشد. نقد روان شناختی یکی از انواع نقد تکوینی است که به دلیل اهمیت و جایگاه ویژه آن در روابط انسانی در مطالعات جدید نیز مورد توجه قرار گرفته است. کنش ها و واکنش های دفاعی در برابر فشارهای روانی همواره از موضوعات مشترک روان شناسی و ادبیات بوده است. در مثنوی مولوی می توان شاهد بسیاری از رفتارها و مکانیسم های دفاعی در برابر عوامل گوناگون بود. در این مقاله تحلیل های روان شناختی در حوزه ی های داستان های مثنوی که مخلوق و زائیده ی افکار شاعری شوریده حالند، مورد تحلیلی روانکاوانه قرار گرفته اند. بدین صورت که یکی از اساسی ترین بحث های روان شناسی، یعنی مکانیسم های دفاعی روانی - که بشر در موقعیت های مختلف به صورت ناخودآگاه برای کم کردن از میزان اضطراب و استرس به کار می گیرد - از میان گفتگوهای شخصیت های داستان ها و گاهی از میان سخنان خود مولانا کشف و استخراج گردیده اند.

کلمات کلیدی:

ضمیر ناخودآگاه، مکانیسم های دفاعی، نقد روانشناختی، مثنوی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/978267>

